

40 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Η ΔΗΠΑΚ τιμά τη μνήμη αυτών που έδωσαν τη ζωή τους στη διάρκεια της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και σε όλη τη περίοδο του αντιδικτατορικού αγώνα. Τιμά όλους εκείνους που αγωνίστηκαν κατά της φασιστικής δικτατορίας που επέβαλε η άρχουσα τάξη της χώρας μας μαζί με τους ξένους συμμάχους της για να κάμψουν τις αγωνιστικές διεκδικήσεις του λαού μας.

Οι συγκρίσεις εκείνης της εποχής με την σημερινή είναι αναπόφευκτες. Το αίτημα «ψωμί, παιδεία, ελευθερία», που διαμορφώθηκε στη διάρκεια της εξέγερσης και εξέφρασε όλη την περίοδο της αντιδικτατορικής πάλης, ακουμπά στην σημερινή αγωνία κάθε εργαζομένου ανθρώπου. Σε συνθήκες βαθιάς οικονομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, με την ανεργία στο κατακόρυφο, την υποαπασχόληση ως κυρίαρχη μορφή εργασίας, το αδυσώπητο χτύπημα κάθε εργασιακού δικαιώματος, την αναληγσία απέναντι στους απόμαχους της δουλειάς, η επιβίωση καθίσταται προβληματική. Η εμπορευματοποίηση της Παιδείας μαζί με τη συστηματική προσπάθεια διάβρωσης της σκέψης των νέων ανθρώπων μέσα από τις σκόρπιες και διαστρεβλωμένες γνώσεις που παρέχει το εκπαιδευτικό σύστημα, φέρνουν την Παιδεία στην πρώτη γραμμή της πάλης όσων υπερασπίζονται το δικαίωμά τους να συλλογιούνται λεύτερα. Η όποια μορφή ελευθερίας έχει απομείνει, σκοντάφτει σε μύριες απαγορεύσεις και περιορισμούς που παράγει με βιομηχανικό ρυθμό το κοινοβούλιο μετά από κυβερνητικές εντολές και εφαρμόζουν με περισσό ζήλο εισαγγελείς, δικαστές και κατασταλτικοί μηχανισμοί. Οι αναλογίες εκείνης της εποχής με τη σημερινή είναι περισσότερο από προφανείς, πράγμα που δείχνει ότι δεν υπάρχουν στεγανά ανάμεσα στην αστική διακυβέρνηση και το φασισμό ο οποίος, έτσι κι αλλιώς, караδοκεί.

«Ο καθείς και τα όπλα του», είχε πει ο ποιητής. Απέναντι στο οπλοστάσιο των δυναστών του ο λαός έχει ως κύριο όπλο την πάλη του, που ξεκινά από την υπεράσπιση των κατακτήσεων της προηγούμενης εκατονταετίας και μπορεί να φτάσει μέχρι τη ριζική αλλαγή της κοινωνίας. Η περίοδος 1967-1974 άφησε πίσω της ένα ρωμαλέο λαϊκό κίνημα, ένα κίνημα που η σοσιαλδημοκρατία επεχείρησε να ευνοήσει και, εν μέρει, το κατάφερε. Η αναζωογόνηση, η ανασύνταξη του κινήματος, η συγκρότηση μιας λαϊκής συμμαχίας είναι σήμερα περισσότερο απαραίτητη παρά ποτέ. Ο καθένας μας έχει θέσει εκεί, και αυτό δεν είναι μόνο δικαίωμα, είναι, κυρίως, υποχρέωση. Ας μην περιμένουμε κάποιος άλλος να κάνει αυτά που οφείλουμε να κάνουμε εμείς οι ίδιοι. Ας μην αφήνουμε να μας ξεγελάσουν εκείνοι που υπόσχονται ότι θα κάνουν το σύστημα να λειτουργήσει σε όφελός μας, αρκεί να τους εμπιστευτούμε και να μείνουμε στην άκρη ως θεατές. Αυτό θυμίζει τη στάση κάποιων που ήταν πρόθυμοι, το 1973, να αποδεχτούν τη πορεία «εξομάλυνσης» που είχε δρομολογήσει η χούντα με την κυβέρνηση Μαρκεζίνη, πορεία που ανατράπηκε από την εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Η ΔΗΠΑΚ καλεί τους συναδέλφους να τιμήσουν την εξέγερση του Πολυτεχνείου, όχι μόνο με τη συμμετοχή τους στις επετειακές εκδηλώσεις, αλλά με την ενεργή τους συμμετοχή στην καθημερινή πάλη. Να σπάσουν τη μοιρολατρία, που καλλιεργεί το σύστημα. Να συνεχίσουν τον αγώνα που οδηγεί την ανθρωπότητα στην πρόοδο.